

Hogy lesz valakiből császár? Arra születni kell, vagy ha ez mégsem sikerül, végigdúlni a világot, meghódítva országokat, térdre kényszerítve dinasztiákat, vagy ...olyan tehetségesnek születni és ezt olyan alázattal viselni, amire az egész világ felfigyel. Ez Albert Flórián.

Hogy nevezhetnek el valakiről már életében egy olyan stadiont, ami a legnépszerűbb magyar klub otthona? Hogy hívhatnak egy sportolót a világban másodmagával Császárnak? Hogy lehet valaki labdarúgó-nemzedékek példaképe, Nyilastól Lipcseiig? A válasz egy olyan ember, aki még a régi szép időkben is kitűnt tehetségével, zsenijével, hozzáállásával, hűségével és emberségével.

Albert Flórián Hercegszántón született, édesanyja korai halála után a nagyszülei vették magukhoz. Imádta a vidéki életet és a focit. Egy toborzón tűnt fel, ahol Rákosi Gyulával együtt felvételt is nyert az akkor még Kinizsi nevet viselő Ferencvároshoz. A Császár pályafutása alatt végig egyetlen csapat színeiben focizott, a Ferencvárosban. 537 mérkőzésen 383 gólt szerzett. Háromszoros gólkirály, négyszer nyerte meg a bajnokságot csapatával. 1965-ben Vásárvárosok Kupáját nyert (1-0-ra a Juventus ellen), mely akkor a második legnépszerűbb nemzetközi viadal volt. A válogatottban 17 évesen (!) debütált a nagyon erős svédek ellen.

1958. november 2-án játszotta élete első felnőtt meccsét, ahol rögtön két gólt rúgott a Diósgyőrnek. 1959-ben, Belgrádban érte el első mesterhármását válogatott mérkőzésen, ez volt élete harmadik szereplése a nemzeti tizenegyben. Ezt követően az NSZK-nak úgy lőtt gólt, hogy előtte öt védőt cselezett ki. 1960-ban a csapat ezüstérmes lett, ő pedig gólkirályi címet szerzett, mely bravúrt egy évvel később megismételt. Nemzetközi szinten tagja volt az olimpiai bronzérmes szerzett csapatnak is. Csoportelsőként jutottak az elődöntőbe, ahol Dániától szenvedtek vereséget, majd a bronzmeccsen az olasz válogatottat sikerült legyőzni 2-1-re. Albert öt gólt szerzett a tornán. Az 1963-as évben a csapat a Vásárvárosok Kupáján bronzérmes lett, mivel az elődöntőben 3-1-re alulmaradtak az NK Dinamo ellen. Ám csüggedésre semmi okuk nem volt, hisz a hazai pontvadászatot megnyerték, sőt a következő évben ismét bajnokok lettek. 1964-ben Európa-bajnoki bronzérmes szerzett a válogatottal. 1965-ben bár a Fradi csak második lett a bajnokságban, Albert a harmadik gólkirályi címét is elnyerte, ám a hab a tortán a VVK elhódítása lett, a Juventus remek játékkal 1-0-ra verték otthonában. Ebben az esztendőben Albert erőfeszítéseit Aranylabda-szavazáson elért hatodik hely koronázta. 1966-ban és 1967-ben az Év játékosának választották itthon. Ugyan ebben az esztendőben világbajnokságbeli remek játékaik is köszönhetően a France Football Aranylabda-választását nyerte meg, mellyel a világ legjobb játékosát jutalmazták. „Technikailag és taktikailag felülmúlhatatlan egyéniség” – állították róla. Ezzel olyan magasságot ért el, melyet sem előtte, sem utána nem mondhatott magáénak egyetlen magyar labdarúgó sem. Az akkori szokások szerint a díjat az első hazai válogatott mérkőzésen adták volna át neki, ami egy Népstadion-beli, Szovjetunió elleni Európa-bajnoki selejtező volt, ám sérülése miatt a Gundel étteremben vehette azt át a France Football főszerkesztőjétől. Pár nappal ezt követően született meg fia, a szintén sikeres labdarúgó ifj. Albert Flórián.

A Császár

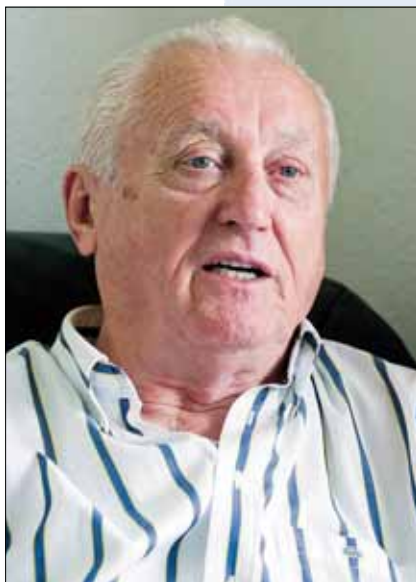
The Emperor of Football

How are emperors made? They are born or lacking that, they ransack half the globe, conquering countries and bringing about the downfall of dynasties. Or they are born with such talent and bear it with such humility that the entire

world pays attention to them. Flórián Albert is of the latter category,

How is it that a stadium hosting the most popular club in Hungary gets named after a still living person? How come an athlete shares the epithet “the Emperor” with just one of his colleagues in the world? How can someone become the idol of generations of footballers from the eighties to current times? The answer lies in a man who stood out even in the heyday of Hungarian football with his talent, genius, attitude, loyalty and humaneness.

Flórián Albert was born in Hercegszántó and was adopted by his grandparents after the untimely death of his mother. He loved football and living in the countryside. He appeared at a recruitment event where, along with Gyula Rákosi, he was admitted to the club Kinizsi. This was the precursor of today's Ferencváros, the only team the Emperor has ever played in throughout his career. He scored 383 goals over 537 games. He was the top scorer three times and won the championship four times with his team. In 1965, he and his team won the second most popular tournament of the age, the Inter-Cities Fairs Cup 0-1 against Juventus. He made his debut in the national team at the young age of 17 against the strong Swedish team.

Albert played his first adult game on November 2, 1958, scoring two goals against Diósgyőr. He scored his first hat trick in the national team in 1959 in Belgrade at his third ever game in the national eleven. Later on, he scored a goal to the GDR by avoiding five defenders. In 1960, the team won the silver medal and he became the top scorer, a feat which he repeated the following year. On the international level, he was a member of the Olympic bronze medalist team. They went to the semi-finals at the top of their group then suffered a defeat from Denmark and finally beat Italy 2-1 for the bronze. Albert scored five times at the tournament. The team won the bronze

medal at the Inter-Cities Fairs Cup in 1963 after a 3-1 defeat by NK Dinamo in the semis. However, they did not despair since they were at the top of the scoreboard in Hungary and won the championship the next year as well. In 1964, Albert and the national team won the bronze medal at the European Championship. Even though Ferencváros only managed second place in the championship in 1965, Albert won his third top scorer title. However, the icing on the cake was winning the Inter-Cities Fairs Cup, beating Juventus 1-0 on the opponent's home turf. The same year, Albert's efforts were rewarded by his sixth place in the vote for the Golden Ball. In 1966 and 67 he was voted Player of the Year in Hungary. In the latter year, due to his excellent performance at the World Championship, he won France Football's Golden Ball Award for the best player in the world. “He is an individual who cannot be surpassed in technique or tactics”, as it was held. With this achievement, he has gone where no other Hungarian footballer has gone before. According to traditions at the time, he would have received the award at the first national team game in Hungary, a European Championship qualifying game at the People's Stadium against the Soviet Union. However, due to an injury, he had to receive the award from the editor-in-chief of France Football at the Gundel restaurant. A few days later, his son, Flórián Albert jr., was born, and would later go on to become a successful footballer as well.

A válogatottnal hetvenöt mérkőzésen lépett pályára, felmehetett volna ez a szám akár száz fölé is, de 1969-ben ütközött a dánok kapusával és nagyon súlyos térd sérülést szenvedett. Hosszan elhúzódó felépülése után bár pályára lépett, nem bírta a térde a terhelést, így visszavonult. Utolsó mérkőzése a Jugoszlávia elleni 3-2-es győzelemmel zárult meccs volt 1974. május 29-én. Szeretett klubjától, a Ferencvárostól játékos pályafutása végén sem szakadt el, 2001-től annak tiszteletbeli elnökeként dolgozott.

A Császár 2004 óta a nemzet sportolója volt. Hetvenedik születésnapját két hónappal ezelőtt ünnepelte játékosársai és barátai körében. Ferencváros díszpolgára, megkapta a Magyar Köztársasági Érdemrend tisztikeresztjét és a Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztjét. A Ferencváros stadionja 2007 óta viseli nevét.

Játékosként és utána is, mindig egy szerény, korrekt, különleges ember volt. Kiválóan cselezett, nagyon szerette a labdát és kiismerhetetlenül játszott. Rendkívül sportszerű játékos volt, sosem rúgott meg ellenfelet. Híres volt csipőre tett kezéről, ahogy várta, hogy a labda hozzá kerüljön. Ő azt nyilatkozta később, hogy így pihent a sprintek után. Albertnek szívügye volt saját csapata mellett a válogatottnak is, míg a Fraditól Bajnokok Ligája-szereplést és stabil bajnoki álmokat, a válogatottnak kontinens bajnokságbeli sikereket várt. „Nagyon jó lenne végre ott lenni egy nagy tornán, hogy a magyar csapatért szoríthassunk. Akkor rövid időre ugyan, de visszavendlenék fiatalra.”

Szepesi György, mennyi sikerének krónikása az MTI-nek azt nyilatkozta: „Alig egy órája értesültem Flóri haláláról, azóta se nagyon jutok szóhoz. Lesújtott a hír, képtelen vagyok magamhoz térni, annyira mellbe vágott. Ha valakiről, hát róla tudtam volna a leginkább elképzelni, hogy száz évig fog élni. Szeptemberben lett hetvenéves, és teljesen jól volt, én egészségesnek láttam, eszembe nem jutott volna, hogy rövidesen éppen ő fog elmenni közülünk. Felfoghatatlan, mert semmi előjele nem volt e tragédiának, s a múlt heti operáció után is úgy állt a helyzet, hogy jól van, sikeres műtéten jutott túl...”

Rákosi Gyula, aki csapattársa volt a kezdetektől azóta is nehezen tér magához a sokktól:

„Csaknem hat évtizedet húztunk le együtt a Fradiban Flórival, büszke vagyok a vele való barátságra, mintha testvérek lettünk volna, úgy éltünk – mondta az FTC egykori sokszoros válogatott játékosa az MTI-nek. – Majdnem együtt kerültünk fel a nagycsapathoz, öröm volt vele együtt futballozni. Szombaton még benn voltam nála a kórházban, jól elbeszélgettünk, jókedvű volt, ma készültem hozzá újra, nem tudom, mi történhetett, a fia reggel hívott a szörnyű hírrel. Mélyen elszomorított, kóválygok, nem vagyok magamnál, nem találom a helyemet.”

Cikkünk interjújának készült, ám a sors közbeszólt. A valaha élt egyik leghetesebb magyar labdarúgón szívkoszorúér-műtétet hajtottak végre, ám másnap egy szívinfarktus következtében eltávozott közülünk, mérhetetlen őrít hagyva maga mögött. Kívánunk neki jó játékot a többi naggyal az égi stadionokban. Hajrá, magyarok!

Brezovcsik András

With the national team, he entered the field seventy-five times. This number could have exceeded even a hundred had he not collided with the Danish goalkeeper in 1969 and suffered a serious knee injury. After a long period of recovery, he took to the field again but since his knee could not handle the stress, he retired. His final game was a 3-2 win against Yugoslavia on May 29, 1974. Even after he finished his career as a footballer, he did not quit his beloved club, Ferencváros, operating as the honorary chairman from 2001.

Since 2004, the Emperor of Football has held the title of Athlete of the Nation. He celebrated his seventieth birthday two months ago with his fellow players and friends. He is a citizen of merit of Budapest's Ferencváros district, a holder of the Officer's Cross and the Commander's Cross of the Order of Merit of the Hungarian Republic. Since 2007, the stadium of Ferencváros has born his name. As a player and later on, he has always been a humble, fair and special person. His dribbling technique was excellent; he loved the ball and was unpredictable in play. He was an outstandingly fair player who never kicked an opponent. His hallmark was standing arms akimbo, waiting for the ball to reach him. Later, he said in interviews that this was his way of resting after sprints. Aside from his team, Albert also

cared about the national team; while he expected Fradi (a nickname of the Ferencváros club) to reach the Champions' League and be a regular at the championships, he wanted the nationals to be successful at the continental tournament. "It would be great to finally attend a major tournament and root for the Hungarian team. That would make me young again, even if for just a short while."

György Szepesi, the chronicler of so many of his successes told the Hungarian News Agency Corp.: "I have heard about Flóri's death about an hour ago

and I still cannot find words. I am completely mortified and I still cannot recover from the news. I would always imagine that if anyone would live a hundred years then it would be him. He had only turned seventy in September. He felt excellent and he looked healthy; I never would have thought that he would be the one to pass away soon. I cannot come to terms with this tragedy; there were no signs of it and after last week's surgery, it seemed that his operation was a success."

Gyula Rákosi, Albert's teammate since the beginning, could still hardly recover from the shock:

"Flóri and I have spent nearly six decades together in Fradi. I am proud of our friendship; we were like brothers", said the multiple national team member. "We were almost admitted to the big team together and it was a joy to play alongside him. On Sunday I visited him at the hospital; we had a good talk and he was in a good mood. I was preparing to visit him again today; I have no idea what had happened. His son called me this morning with the terrible news. I am still totally distraught and I cannot recover."

This article had been planned to be an interview but fate has intervened. A coronary operation was conducted on the most talented Hungarian footballer ever but the next day he suffered an infarction and passed away, leaving behind an unfathomable void. We wish that he and the rest of the great players have a good game in the heavenly stadiums. Go Hungary!

